

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 193/2012-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou D., s. r. o., B., na základe substitučného splnomocnenia Advokátskou kanceláriou T. K., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. T. K., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 325/2009 z 27. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2012 faxom a následne 5. apríla 2012 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 325/2009 z 27. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok z 27. októbra 2011“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 19. februára 2004 I. L. (ďalej len „navrhovateľ“) podal Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o ochranu osobnosti, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal sťažovateľa ospravedlniť sa za údaje uvedené v článku v denníku S. s názvom „Kauza mala slúžiť na diskreditáciu biskupa B.“ uverejnenom 30. januára 2004, ako i náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33 193,92 € (1 000 000 Sk). V obsahu predmetného článku bolo uvedené:

„B.– Bývalí vedúci pracovníci S. sú v kauze triptych Klaňanie sa troch kráľov obvinení zo zneužitia právomocí verejného činiteľa. V roku 1995 mal L. schváliť vybratie 200-tisíc dolárov z mimoriadnych prostriedkov S. Za ne potom príslušník S. pod cudzím menom švajčiarskeho občana kúpil triptych od Biskupského úradu v B. Hneď po tejto fingovanej kúpe polícia zaistila jej sprostredkovateľa. Po čase však bolo konanie proti nemu zastavené, lebo sa nepreukázalo spáchanie trestného činu. Obraz totiž nebol zapísaný v zozname kultúrnych pamiatok. Domová prehliadka bola vykonaná aj v biskupskom úrade. Prípado mal byť údajne v ďalších rokoch zneužívaný na diskreditáciu biskupa B.

S. sa mal na prípade podieľať tým, že vyúčtoval 200 tisíc dolárov bez uvedenia dôvodu a podriadenému prikázal, aby ich zúčtoval na iný spis, ktorý s týmto prípadom nesúvisel. Obraz bol biskupskému úradu vrátený 17. novembra 2000. Vláda sa zároveň za skutky štátnych orgánov ospravedlnila.“

Predmetný článok bol zverejnený ako doplnok k spravodajstvu o pojednávaní v trestnej veci, v ktorej bol navrhovateľ obžalovaný z trestného činu zneužitia právomocí verejného činiteľa. V článku sa rekapitulovali už skôr známe a často diskutované informácie o kauze „T.– Klaňanie sa troch kráľov“ (ďalej len «kauza „T.“»), ktorá bola predmetom širokej verejnej diskusie prebiehajúcej po relatívne dlhú dobu, k veci sa vyjadrovali bežne politici, právnici, ako aj štátne orgány, ktoré zaujali jasné stanoviská.

Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 239/2004 z 8. júna 2009 (ďalej len „rozsudok z 8. júna 2009“) tak, že zaviazal sťažovateľa v denníku

S. na prvej strane uverejniť na vlastné náklady ospravedlnenie navrhovateľovi, druhým výrokom mu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 33 193,92 € a tretím výrokom vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne až po právoplatnosti rozsudku.

Na základe odvolania sťažovateľa bol rozsudok okresného súdu z 8. júna 2009 rozsudkom krajského súdu z 27. októbra 2011 v časti prvého výroku (zverejnenie ospravedlnenia) potvrdený, v časti týkajúcej sa druhého výroku (nemajetkovej ujmy) zrušený a vrátený na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti právoplatnému prvému výroku rozsudku krajského súdu z 27. októbra 2011.

Podľa sťažovateľa súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci svoje rozhodnutie (prvý výrok rozsudku krajského súdu z 27. októbra 2011) nedostatočne odôvodnili. Ich postupom bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, a to preto, že *„súdy svojim postupom porušili zásady spravodlivého procesu keďže Súdy sa v odôvodnení rozsudkov dostatočne nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa a z odôvodnenia rozsudkov (prvostupňového rozsudku aj Rozsudku) nie je zrejmé odôvodnenie právneho názoru súdov. Súd vady konania prvostupňového súdu neodstránil a prvostupňový rozsudok v časti Výroku I. potvrdil“*.

S ohľadom na uvedené je sťažovateľ toho názoru, že rozsudok krajského súdu z 27. októbra 2011 je nespravodlivý, jeho odôvodnenie je nedostatočné, zmätočné, a to predovšetkým preto, že právny záver súdov logicky nevyplýva zo skutkových zistení.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku z 27. októbra 2011 nie je zrejmé, ako krajský súd dospel k záveru, že predmetný článok, resp. namietané údaje sa dotýkajú navrhovateľa. Aktívnu legitimáciu navrhovateľa krajský súd v rozsudku z 27. októbra 2011 odôvodňuje „z čiastkových, z kontextu vytrhnutých častí Článku“, v ktorom zároveň konštatuje, že „námietky sťažovateľa ohľadom aktívnej

legitimácie považuje za irelevantné“. Podľa sťažovateľa v predmetnom konaní vykonané dôkazy neposkytujú základ pre právny záver o existencii aktívnej vecnej legitimácie na strane navrhovateľa. Sťažovateľ následne poukázal na obsah článku, keď uviedol, že «Článok informuje verejnosť o činnosti S. (ďalej len „S.“) v čase, keď jej riaditeľom bol I. L. Článok obsahuje údaje zo Správy o plnení úloh S. (ďalej len „Správa“), ktorá bola zverejnená na portáli vlády Slovenskej republiky, pričom pravdivosť týchto údajov nebola spochybnená. Autor článku ako novinár mal právo v zmysle konštantnej judikatúry ESLP sa na tieto informácie spoliehať a považovať ich za pravdivé. Článok obsahuje zjednodušenia, ktoré nevybočujú z rámca bežného novinárskeho zjednodušenia informácie určenej pre širokú verejnosť a vecne sumarizujú kauzu triptych.

Ak je každý článok nutné posudzovať komplexne, nemožno dospieť k názoru, že Článok sa dotýka I. L. a že tento môže zasiahnuť do jeho osobnostných práv. I. L. je v Článku spomenutý len ako riaditeľ S. a je v ňom pravdivo uvedená informácia o jeho aktivitách v rámci predmetnej kauzy. Bolo totiž preukázané, že I. L. v roku 1995 schválil vybratie 200.000 USD z mimoriadnych prostriedkov S. V Článku nie je uvedené, že samotný I. L. mal záujem akokoľvek diskreditovať biskupa B., alebo že v tomto smere sám uskutočnil nejaké kroky.

Takáto informácia sa nenachádza ani v súvisiacom článku „L. je na kauzu t. pyšný“ uverejnenom vedľa Článku na tej istej strane. Rovnako i svedkovia, ktorí vypovedali na podporu tvrdení I. L. v konaní sa nevedeli jednoznačne vyjadriť, že možný zásah do osobnostných práv I. L. vznikol práve v dôsledku zverejnenia Článku. Nemožno preto logicky na podklade zisteného skutkového stavu (z Článku, svedeckých výpovedí) dospieť k záveru, že I. L. má v dôsledku zverejnenia Článku hmotné právo domáhať sa ochrany svojich osobnostných práv. Ak Súd bez akéhokoľvek skutkového základu k takémuto záveru dospeje, tak takéto rozhodnutie nemožno považovať spravodlivé a odôvodnenie Rozsudku za presvedčivé.».

Sťažovateľ ďalej argumentuje, že aj v prípade, ak by navrhovateľ bol aktívne vecne legitimovaný, krajský súd nemohol dospieť k záveru o potrebe obmedziť slobodu prejavu, pretože v predmetnom konaní nebolo preukázané, či zverejnené údaje sú skutočne nepravdivé. Krajský súd na základe v článku uvedených výrokov „kauza mala slúžiť

na diskreditáciu biskupa B.“ a „prípád mal byť údajne v ďalších rokoch zneužívaný na diskreditáciu biskupa B.“ dospel k záveru, že údaje o navrhovateľovi zverejnené v článku boli nepravdivé. K uvedenému záveru dospel napriek tomu, že zo Správy S. (ďalej len „Správa S.“) vyplýva, že medzi záujmovými osobami S. bol i biskup R. B., ktorý bol predstaviteľom Biskupského úradu v B. Na základe uvedenej skutočnosti a v spojení s výrazom použitým na popisanie tejto akcie S.: „v provokačnej akcii na kompromitovanie Biskupského úradu v B. v roku 1995“, možno podľa sťažovateľa dospieť k záveru, že kauza „T.“ mala slúžiť na kompromitovanie uvedeného biskupského úradu.

Krajský súd v rozsudku z 27. októbra 2011 dospel k záveru, že zo Správy S. nevyplýva, že by mal byť biskup R. B. zdiskreditovaný ani že by táto kauza mala byť v ďalších rokoch zneužívaná na jeho diskreditáciu. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd použil na vytvorenie tohto záveru presne opačný prístup ako pri formovaní si názoru týkajúceho sa aktívnej legitímácie navrhovateľa, keďže biskup R. B. bol vrcholným predstaviteľom Biskupského úradu v B., diskreditáciou daného úradu uvedenou v Správe S. sa môže rozumieť aj diskreditácia jeho osoby. Uvedené zjednodušenie je pre tlač prípustné, obzvlášť v prípade, ak novinári mali pre daný záver relevantné podklady. Zverejnené údaje mali pritom podľa sťažovateľa polemický charakter, resp. obsahovali polemický výraz „údajne“, ako aj podmieňujúci spôsob „mali byť“, čo vylučuje zásah do ochrany osobnosti navrhovateľa.

Záver krajského súdu o existencii nepravdivej informácie zasahujúcej do osobnostných práv navrhovateľa preto v spojení s takýmto nedostatočným odôvodnením vyznieva nelogicky, keďže žiaden argument obsiahnutý v odôvodnení rozsudku z 27. októbra 2011 preň neposkytuje základ.

V konaní taktiež nebolo preukázané, či výlučne a v priamom dôsledku uverejnenia predmetného článku mohlo vôbec dôjsť k zásahu do práv navrhovateľa. Súdny zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci „neosvedčili príčinnú súvislosť medzi zverejnením Článku a I. L. tvrdeným neoprávneným zásahom do jeho práv“, pretože viacerí svedkovia v konaní

vypovedali, že zásah do práv navrhovateľa mohol nastať aj v dôsledku zverejnenia iných článkov.

Podľa sťažovateľa mu súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci upreli jeho právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia procesným právom stanoveným spôsobom. V danom prípade pre rozhodnutie veci samej bolo podstatným zistenie, či došlo k neoprávnenému zásahu do práv navrhovateľa a či sú dané predpoklady na obmedzenie slobody prejavu.

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 27. októbra 2011 neobsahuje odpovede na otázky podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, a to:

- „- akým spôsobom súdy zistili, že Článok sa dotýka priamo I. L.,*
- akým spôsobom súdy dospeli k názoru, že I. L. namietané údaje sú skutkovým tvrdením a nie hodnotiacim úsudkom alebo polemikou,*
- ako súdy dospeli k záveru, že práve I. L. namietané údaje sú spôsobilé neoprávnene zasiahnuť do osobnostných práv I. L. a tieto skutočne do jeho práv neoprávnene zasiahli,*
- či v príčinnej súvislosti so zverejnením Článku došlo k I. L. tvrdým následkom, či je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné v danom prípade obmedziť slobodu prejavu,*
- či akékoľvek obmedzenie slobody prejavu je v danom prípade primerané sledovanému účelu.“*

Rozsudok krajského súdu z 27. októbra 2011, ako ani rozsudok okresného súdu z 8. júna 2009 tak neobsahujú odpovede na otázky, ktorých vyčerpávajúce zodpovedanie umožňuje vytvorenie právneho názoru, či je potrebné obmedziť slobodu prejavu a poskytnúť ochranu osobnostnému právu navrhovateľa, preto podľa sťažovateľa v tomto prípade nemožno hovoriť o presvedčivom odôvodnení a o spravodlivom rozsudku vo veci. Na základe uvedeného možno podľa neho konštatovať, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci odňali sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ taktiež namietal, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci sa nezaoberali jeho argumentmi, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci samej.

V rámci svojho odvolania sťažovateľ namietal, že okresný súd v rozsudku z 8. júna 2009 vec nesprávne právne posúdil, keď nedostatočne zistil skutkový stav, neosvedčil predpoklady na obmedzenie slobody prejavu, ktorú napriek tomu obmedzil, nedostatočne a zmätočne odôvodnil svoje právne závery, ktoré zjavne nevyplyvali zo skutkových zistení. Krajský súd sa väčšinou argumentov sťažovateľa nezaoberal a odôvodnenie jeho rozsudku z 27. októbra 2011 neobsahuje odpoveď na jeho argumenty, podľa ktorých tento článok nevybočil z medzí slobody tlače, obmedzenie slobody prejavu v danom prípade nebolo nevyhnutné, v konaní nebola preukázaná skutočnosť, že výroky uvedené v článku sú nepravdivé, ako ani skutočnosť, že výlučne a v priamom dôsledku uverejnenia predmetného článku mohlo vôbec dôjsť k zásahu do práv navrhovateľa.

Uvedeným postupom krajský súd podstatným spôsobom zasiahol do sťažovateľových práv, keď mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ústavy sťažovateľ okrem iného uviedol: „... Súd v Rozsudku neosvedčil splnenie podmienok pre obmedzenie slobody prejavu a jeho rozhodnutie je v tomto smere arbitrárne a z ústavného hľadiska neudržateľné. Súd mal svojim rozhodnutím nájsť a zadefinovať rovnováhu, primeranosť medzi právom podľa čl. 26 ústavy, ústavne konformnými možnosťami jeho obmedzenia a právom vyplývajúcim z čl. 19 ústavy. Súd však v Rozsudku bez zjavného dôvodu, ústavne nesúladným spôsobom priorizoval právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena pred právom sťažovateľa na slobodu prejavu.

V danom prípade nie sú splnené ústavné predpoklady pre obmedzenie práva na slobodu prejavu. Konajúce súdy ich existenciu zväčša neposudzovali a tam, kde test ústavnej konformity obmedzenia práv vykonali sú ich závery nesprávne, negujúce podstatu a zmysel práva na slobodu prejavu.“

Sťažovateľ pri príprave článku vychádzal z oficiálnej a verejne prístupnej Správy S., pričom informácie z nej poskytoval čitateľom v dobrej viere o ich pravdivosti a zverejnené

informácie v celkovom kontexte vyzneli pravdivo. Krajský súd nesprávne právne posúdil otázku aktívnej legitímácie navrhovateľa, keďže neosvedčil existenciu neoprávneného zásahu (zverejnené údaje sa nijako nedotýkajú cti navrhovateľa) ako prvého predpokladu na priznanie morálnej satisfakcie.

V článku bolo uvedené, že kauza „T.“ mala mať diskreditačný charakter, avšak činnosť pracovníkov S. v ňom nebola nijakým spôsobom hodnotená. Pravdivo bolo v článku uvedené, že bývalí vedúci pracovníci S. sú v uvedenej kauze obvinení zo zneužitia právomoci verejného činiteľa, že navrhovateľ mal v roku 1995 schváliť vybratie 200 000 USD z mimoriadnych prostriedkov S., že pán J. S. sa ako vysoký funkcionár mal na prípade podieľať tým, že zúčtoval 200 000 USD bez uvedenia dôvodu a podriadenému prikázal, aby ich zúčtoval na iný spis, ktorý s touto kauzou nesúvisel.

V obsahu článku sa nenachádza tvrdenie, za ktoré navrhovateľ zažaloval sťažovateľa, t. z. tvrdenie, že týmto uvoľnením finančných prostriedkov sa mal zdiskreditovať biskup R. B. alebo navrhovateľ dovolil, resp. vykonal jeho diskreditáciu, a taktiež sa v ňom nepojednáva výslovne ani nepriamo o akýchkoľvek úmysloch samotného navrhovateľa.

Krajský súd v uvedenom prípade obmedzil slobodu prejavu sťažovateľa na základe vykonštruovanej fikcie navrhovateľa, ktorá v článku publikovaná nebola a podľa ktorej navrhovateľ mal diskreditovať Biskupský úrad v B., konkrétne biskupa R. B.. Uvedená fikcia je súkromným názorom navrhovateľa, avšak takéto tvrdenie v článku zverejnené nebolo.

Navrhovateľ je verejne činná osoba, ktorá sa dobrovoľne vzdala časti svojho súkromia a musí viac ako bežní občania znášať pozornosť a záujem verejnosti a tlače. Článok svojím obsahom nezasahuje do intímnej sféry, resp. súkromia navrhovateľa, ale pravdivo informuje o jeho aktivitách vykonaných v pozícii riaditeľa S. Uvedený článok je realizáciou slobody prejavu sťažovateľa a v záujme demokratickej spoločnosti nie je obmedziť diskusiu o činnosti tajnej služby, ktorá podľa verejne pertraktovaného názoru

politikov, ako aj štátnych orgánov vyvoláva pochybnosti o legalite a legitimitate. Navyše, autor článku pri jeho tvorbe postupoval s maximálnou opatrnosťou bez zlého úmyslu poškodiť navrhovateľa, ktorý sa obmedzil len na strohé vyjadrenie, ako i jeho obhajcov, ktorí však s autorom tohto článku nekomunikovali. Autor článku sa v ňom venoval spoločensky aktuálnej téme a v takomto prípade nemôže byť zverejnená informácia označená za výrok difamačného charakteru. Od novinárov nemožno požadovať, aby s uverejnením informácie počkali až do skončenia trestného konania prebiehajúceho v komentovanej veci.

Sťažovateľ namieta, že v tomto prípade nie sú splnené ústavné predpoklady na obmedzenie práva na slobodu prejavu v prospech práv navrhovateľa. Súdny zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci ich existenciu zväčša neposudzovali a tam, kde test ústavnej konformity obmedzenia práva vykonali, sú ich závery nesprávne, negujúce podstatu a zmysel práva na slobodu prejavu. Povinnosť, ktorá bola súdmi rozhodujúcimi v tejto veci uložená sťažovateľovi – uverejniť v denníku S. ospravedlnenie za informáciu, ktorú sťažovateľ nikdy neuverejnil, je jednoznačne neprimeraná a v rozpore s princípmi právneho štátu.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy boli rozsudkom krajského súdu z 27. októbra 2011 porušené, uvedený rozsudok v časti výroku, ktorým potvrdil jeho povinnosť zverejniť ospravedlnenie, zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, zaviazá krajský súd, aby mu uhradil primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu z 27. októbra 2011.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takýmto právom neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem

iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Zásada subsidiarity je okrem iného aj odrazom princípu minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal vo svojej veci dovolanie ešte predtým (t. j. 1. marca 2012), ako podal sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (2. apríla 2012). V okolnostiach daného prípadu tak sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací a ústavný súd], čo v podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, nie je ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na to, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné.

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1

ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu tiež rozsudok ESĽP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k predĺženiu konania o sťažnosti a navádzalo by to potenciálnych sťažovateľov k obdobnému postupu, aký zvolil v danom prípade sťažovateľ, t. j. k paralelnému podávaniu sťažnosti ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Z týchto dôvodov sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2012